

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **S. K.**, nar. ..., st. příslušnost Ukrajina, t. č. bytem P. 742/8, V., zastoupený Bc. M. P., obecným zmocněncem, bytem V. 682/4, K., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-128/ZA-ZA05-ZA05-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 1. 7. 2015 doručenou téhož dne Okresnímu soudu v Kroměříži, kterým byla věc dne 7. 7. 2015 postoupena Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-128/ZA-ZA05-ZA05-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a hlásí se ke křesťanskému vyznání. Podle údajů uvedených v žádosti o udělení mezinárodní ochrany není členem politické strany ani jiné organizace. Žalobce potvrdil, že proti němu není a nikdy nebylo vedeno trestní stíhání. V ČR žije žalobce od roku 2007, na Ukrajinu se pravidelně vracel na vánoční svátky. Trvale se však na Ukrajinu vrátit nechce, protože se obává odvodu do armády. Se žalobcem byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v jehož průběhu tento uvedl, že pokud se vracel na Ukrajinu, pak vždy k rodičům. V ČR žalobce pracuje ve stavebnictví, má živnostenské

oprávnění. S manželkou, která je občankou Ukrajiny a v ČR se zdržuje na základě oprávnění k dlouhodobému pobytu a je zde výdělečně činná, bydlí na ubytovně. Od roku 2007 žalobce pobýval na území ČR na základě pracovního víza, od roku 2009 je držitelem živnostenského oprávnění a pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Na Ukrajinu se žalobce vracel za účelem návštěvy své dcery, která žije s jeho rodiči a bratrem. Dlouhodobý pobyt v ČR byl žalobci odňat, protože dva měsíce neplatil odvody na sociální pojištění. V návaznosti na to byl žalobci udělen výjezdní příkaz s datem do 16. 2. 2015. Žalobce dále uvedl, že na Ukrajině mu byly v průběhu ledna a února roku 2015 doručeny dva povolávací rozkazy (jeden poštou a druhý byl osobně předán jeho matce). Žalobce při pohovoru uvedl, že nechce vojenskou službu nastoupit, má obavu o svůj život a o svoji dceru, stejně tak ale sám nechce nikoho zabíjet. Návrat žalobce na Ukrajinu by jeho manželka snášela velmi těžce. V závěru pohovoru žalobce zopakoval, že hlavním důvodem, pro který se odmítá vrátit na Ukrajinu, je strach z vojenské služby, pokud by mu nepřišel povolávací rozkaz, byl by ochoten se do země svého původu vrátit.

Žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědi, z informací obsažených v Cizineckém informačním systému a z poznatků, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel mj. ze Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15. 2. 2015, Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 2, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015 apod. Veškeré tyto podklady jsou součástí spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalobce měl možnost se k nim v průběhu řízení vyjádřit.

Po posouzení tvrzení žadatele a všech relevantních podkladů dospěl žalovaný k závěru, že nejsou dány předpoklady pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, neboť z výpovědi žalobce výslovně vyplynulo, že tento nebyl na Ukrajině členem žádné politické strany a nikdy neměl problémy se státními orgány své vlasti. Současně nic nenásvědčuje tomu, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Mezi výčet těchto důvodů pak nelze zařadit obavu z možnosti nástupu vojenské služby v zemi původu. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že azyl je výjimečným právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.

K žalobcovým vysloveným obavám ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině, žalovaný konstatoval, že přestože je situace na jihu a východě Ukrajiny zejména v důsledku separatistických tendencí ruskojazyčného obyvatelstva, anexe Krymu a bojů na východě Ukrajiny složitá, nelze hovořit o tom, že by na Ukrajině probíhal vnitřní ozbrojený konflikt. Možnosti stěhování jsou standardní, přičemž úřední omezení neexistují. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že žalobce žil před svým odjezdem z vlasti v západní části Ukrajiny (konkrétně Ternopilské oblasti) tedy v místě nacházejícím se aktuálně pod kontrolou proevropsky orientované ukrajinské vlády.

Co se týče žalobcových obav z odvodu do ukrajinské armády, žalovaný ve svém rozhodnutí zdůraznil, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností. Tuto zásadu uznává mj. i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z roku 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně základních lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu

vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto ohledu odkázal rovněž na Příručku procedur a kritérií pro přiznání právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září roku 1979, podle níž osoba není uprchlíkem, pokud jejím jediným důvodem pro vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje. Žalovaný pro úplnost poukázal rovněž na skutečnost, že nenastoupení vojenské služby je trestným činem i v ČR.

Dále žalovaný zkoumal, zda žalobce nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) či azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu). Z hlediska naplnění podmínek ust. § 13 odst. 1 (azylu za účelem sloučení rodiny) žalovaný uvedl, že ani tyto nejsou naplněny, neboť ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Ohledně možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů se žalovaný zabýval zejm. rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a jeho věkem a zdravotním stavem. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, takové však v případě žalobce nebyly shledány. Žalobce je dospělou osobou, která netrpí žádnými zdravotními obtížemi a prostředky k životu si opatřuje vlastní prací. Žalobcova situace tedy nevykazuje žádné znaky, které by svědčily ve prospěch humanitárního azylu.

Jelikož nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany, posuzoval žalovaný důvody k udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti dovodil, že v průběhu správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v případě návratu žalobci hrozila vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti. Taktéž nebylo shledáno, že by žalobci hrozilo bezprostřední nebezpečí mučení, nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Dále žalovaný podotkl, že nutnost vykonat vojenskou službu samu o sobě nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu dotčeného ust. § 28 zákona o azylu. Podle žalovaného dále nic nenасvědčuje ani tomu, že by byl žalobce v případě návratu do vlasti postižen za svou azylovou žádost v zahraničí. V tomto ohledu žalovaný odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98525/2014-LPTP obsaženou ve správním spisu. Jinou hrozbu v souvislosti s návratem do vlasti žalobce neuvedl, ani žalovaný sám nezjistil. Doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze udělit pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalovaný dále zopakoval úvahu o tom, že v Ternopilské oblasti (obec Trybuchivci), odkud žalobce pochází, neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný konečně také vyloučil, že by žalobce mohl splňovat podmínky ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) a konstatoval tak, že důvody pro udělení doplňkové ochrany v případě žalobce nejsou dány.

Žalobce v **žalobě** uvedl, že napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů. Předně uvedl, že žije v ČR nepřetržitě již 8 let a maximálně jednou za rok jezdí na Ukrajinu navštěvovat svou rodinu. O mezinárodní ochranu v ČR žádá, jelikož obdržel na Ukrajině již podruhé povolávací rozkaz k nástupu do armády. Dne 18. 11. 2014 podal žalobce žádost o trvalý pobyt podle zákona o pobytu cizinců. Řízení o jeho žádosti bylo usnesením ze dne 30. 10. 2014 zastaveno, a to z důvodů, že žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR, ačkoliv k podání žádosti na území nebyl oprávněn. Proti tomuto usnesení podal v zákonné lhůtě odvolání dne 12. 11. 2014, které nebylo dosud vyřízeno. Vůči věcné správnosti napadeného rozhodnutí žalobce namítl, že nelze souhlasit se žalovaným, že

z výpovědi žadatele nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, neboť žalobce jasně uvedl, že na území ČR pobývá již 8 let, platí zde daně a dodržuje zákony a má podanou žádost o povolení k trvalému pobytu. Je velice nehumánní, pokud žalovaný humanitární azyl neudělil, ačkoliv žalobce by byl ve své vlasti ohrožen na zdraví a životě.

Ve druhém žalobním bodě žalobce poukázal na ust. § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 zákona o azylu a uvedl, že není možno souhlasit s názorem žalovaného ohledně posouzení potřeby udělení doplňkové ochrany, neboť v případě návratu žadatele do země původu mu hrozí nástup vojenské služby a s tím i nástup na frontovou linii, kde probíhají tvrdé boje. Na základě této skutečnosti se žalobce domnívá, že v případě návratu mu hrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření** k žalobě žalovaný do značné míry zopakoval svoje úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí a trval na tom, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem na základě náležitě zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spisu. Žalovaný zejména uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce ze zapojení do bojů na východě Ukrajiny a jeho snaha o legalizaci pobytu v ČR. Žalovaný zopakoval, že tyto skutečnosti nemohou být samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti se žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, sp. zn. 7 Azs 321/2004. V judikatuře pak nemá oporu ani názor žalobce, že by mu měla být s ohledem na hrozící vážnou újmu v případě nástupu na frontovou linii udělena doplňková ochrana. Existenci důvodné obavy z hrozby vážné újmy v případě navrácení do země původu spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu lze totiž vztáhnout pouze na civilisty. Konečně žalovaný nesdílí ani názor žalobce, že humanitární azyl mu měl být udělen s ohledem na konkrétní okolnosti případu spočívající v tom, že žalobce na území ČR žije již dlouhodobě, řádně zde pracuje, odvádí daně a dodržuje zákony. Žalovaný opětovně zdůraznil, že humanitární azyl je institutem ojedinělým, přičemž v případě žalobce neexistují žádné zřetele hodné skutečnosti, které by jeho udělení ospravedlňovaly. Pro úplnost žalovaný dodává, že žalobce rozhodně není osobou ohroženou ve smyslu zákona o azylu a nemůže se tedy úspěšně dovolat institutů, které slouží k ochraně osob pronásledovaných či vystavených nebezpečí závažné újmy.

Krajský soud v první řadě zkoumal podmínky řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, přičemž shledal, že žaloba byla podána včas a je proti napadenému rozhodnutí přípustná ve smyslu ust. § 65 odst. 1 a § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce nepožadoval nařízení jednání (ve stanovené lhůtě se nevyjádřil) a žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání projevils výslovný souhlas. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty

druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Po řádném posouzení žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím zákonným stanoveným způsobem (§ 51 s.ř.s.) účastníci projevili souhlas, resp. se ve stanovené lhůtě nevyjádřili.

Ze správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že obsahuje všechny listiny, na něž se žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje, zejm. žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 2. 2015, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany z téhož dne, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, výpis z evidence cizinců, Zprávu o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15. 2. 2015, Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15. 1. 2015, Výroční zprávu Human Rights Watch 2015, Výroční zprávu Amnesty International 2014/2015 a Informaci MZV č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 vztahující se k politické situaci na Ukrajině a možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny.

Právní úprava udělení mezinárodní ochrany formou azylu je na vnitrostátní úrovni upravena v ust. § 12 až § 14 zákona o azylu, institut doplňkové ochrany je pak upraven v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobní námítka obsažené v žalobě se vztahují jednak k posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu, a jednak podmínek pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

K námitkám žalobce krajský soud předně uvádí, že pokud žalobce úvodem své žaloby argumentoval probíhajícím řízením podle zákona o pobytu cizinců, konkrétně k datu vydání napadeného rozhodnutí neskončeným řízením ve věci žádosti o trvalý pobyt, je třeba zdůraznit, že toto řízení nemá žádný vliv na průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však tuto žalobní námitku nijak dále nekonkretizoval, takže spíše vyznívá jako potvrzení skutečnosti, že účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobce legalizovat další pobyt v ČR, což vyplývá jednoznačně jak z podané žádosti, tak i z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. To je sice naprosto pochopitelné, nicméně to samo o sobě nečiní žádost o udělení mezinárodní ochrany opodstatněnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, přístupný na www.nssoud.cz).

K námitce žalobce stran údajné nehumánnosti odepření udělení humanitárního azylu z důvodu dlouhodobého pobytu v ČR (8 let) a nepříznivé situace na Ukrajině, v důsledku níž by byl žalobce ve své vlasti ohrožen na zdraví a životě, krajský soud uvádí, že názor žalobce není v souladu s dikcí ani smyslem a účelem ust. § 14 zákona o azylu. V této souvislosti se lze taktéž odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, podle něhož „[s]mysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či

přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ Žalovaný přezkoumatelně vyložil, proč v případě žalobce nespátňuje důvody pro udělení humanitárního azylu, které by mohly vycházet pouze z podmínek na Ukrajině. Tyto však nevykazují znaky humanitární katastrofy, ani plošného ozbrojeného konfliktu, jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 70/2015-35, přístupný na www.nssoud.cz). Zároveň žalobce netvrdil a ani z okolností jeho žádosti nevyplývá, že by trpěl vážným onemocněním či těžkým zdravotním postižením. Pokud žalobce argumentuje tím, že po celou dobu pobytu na území ČR dodržoval zákony a řádně plnil svoji daňovou povinnost, pak předně nutno podotknout, že tento argument není zcela pravdivý, neboť již z vyjádření žalobce vyplývá, že důvodem odnětí povolení k dlouhodobému pobytu je skutečnost, že žalobce nehradil odvody na sociální pojištění. I kdyby však žalobce po celou dobu svého pobytu na území ČR řádně dodržoval veškeré právní předpisy, nebyly by možno tuto okolnost hodnotit jako relevantní pro účely posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu. Proto krajský soud vyhodnotil první žalobní námitku jako zjevně nedůvodnou.

K žalobní námitce o nesprávném vyhodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jejíž potřebu opírá žalobce o v zásadě totožné důvody, pro něž požadoval udělení azylu, krajský soud uvádí následující. Tvzení, že v případě návratu žadatele do země původu mu hrozí nástup vojenské služby a s tím i nástup na frontovou linii, kde probíhají tvrdé boje, nenaplnuje zákonné podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany. Žalobce především netvrdil žádné důvody, které by mohly znamenat překážku jeho působení v ukrajinské armádě spočívající v jeho politickém angažmá, náboženském přesvědčení či zdravotním stavu. Žalobcovy důvody jsou dány zejména nechotou riskovat vlastní život v armádě, což žalovaný přezkoumatelně, přesvědčivě a správně vyložil jako situaci, která není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud k tomu dodává, že je třeba vycházet z toho, že v první řadě na Ukrajině neprobíhá válečný konflikt v pravém slova smyslu, nýbrž se jedná spíše o konflikt lokálního charakteru probíhající na východní části Ukrajiny (Doněcká a Luhanská oblast), jehož intenzita však i v dotčených oblastech výrazně kolísá (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 70/2015 – 35, přístupný na www.nssoud.cz). K tomu lze dále poznamenat, že z hlediska doplňkové ochrany cizince může hrát roli pouze ohrožení jeho osoby v zemi původu coby civilisty, nikoliv však potenciálního kombatanu, jímž by se po svém povolání do ukrajinské armády z pohledu mezinárodního práva stal (viz k tomu rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, přístupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z Ternopilské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny, není podle krajského soudu dána ani obava o jeho možné ohrožení jako civilisty probíhajícím konfliktem na jihovýchodě Ukrajiny.

Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný přezkoumatelně, přesvědčivě a správně posoudil žádost žalobce z hlediska všech relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, a proto žalobu zamítl, jak je ve výroku I. tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto krajský soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III. uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. května 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková